

ДИКОЧАРИ

VILLDYR

av

Håkon Marcus

Гокон Маркус

ДИКОЧАРИ

Переклад з норвезької
Роксани Шевчук

Львів
Видавництво Старого Лева
2026

УДК 821.113.5-31

М 25

© Håkon Marcus

First published by H. Aschehoug & Co.

(W. Nygaard) AS, 2023

Published in agreement with Oslo Literary Agency

Маркус Гокон

М 25 Дикочари [Текст] : роман / Гокон Маркус ; пер. з норв. Роксани Шевчук. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2026. — 464 с.

ISBN 978-966-448-572-9

Тринадцятирічна Ембла Дикейд живе у сучасному Осло й навіть не здогадується, що дивовижі — зовсім поруч. Вона завжди відчувала себе інакшою, і одного дня її здогади справджуються: Ембла відкриває у собі дикочари та дізнається про існування тварин із таємничими силами, здатних перетворюватися на людей. Ворони, лосі, лисиці й сови ведуть невидиму боротьбу за владу над природою, і дівчина раптово опиняється у самому вирі цих подій. Чи може бути так, що Ембла — одна з них? І як тепер зміниться її життя?

Це захоплива підліткова історія про родину й дружбу, зраду й перше кохання, магію та самопізнання. Таємничі послання, люди-звірі, нерозгадані загадки, шпигунські інтриги та фатальний вибір — лише частина випробувань, що чекають героїню. Це розповідь про надію, силу й відкриття своєї істинної природи.

УДК 821.113.5-31

*Цей переклад було
опубліковано за фінансової
підтримки NORLA*

NORLA
Norwegian
Literature
Abroad

© Гокон Маркус, текст, 2023
© Маріє Блом, обкладинка, 2023
© Роксана Шевчук, переклад
з норвезької, 2026
© Видавництво Старого Лева,
українське видання, 2026

ISBN 978-966-448-572-9 (укр.)

ISBN 978-82-03-39900-8 (норв.)

Усі права застережено

*З Мальрогу Мати дала дикочари диким:
Народ створила з Жаб, Жуків і Кажанів великих,
Рибам – ноги, птахам – руки, і так усім інакшим
Дала бігати у подобі Громадян і в справжній.*

Із Саги про Довре

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

ЖУК-ГАДЗУЛЯ

Ембла Дикейд не могла належати до того ж виду, що і її батьки. Щось дивне сталося ще до її народження, жодних сумнівів. Можливо, генетична мутація. Або планети вишикувалися в один ряд, порушивши цим баланс космосу так, щоб Ембла стала не такою, як усі. Тільки це могло пояснити те, що дівчина опинилася в одній родині з іще трьома людьми, що мешкали на Стормюрвеєн, 21-Б.

Її маму звали Карін, і їй платили за те, що вона читала лекції про мотивацію та радощі життя для представників малого та середнього бізнесу. Навіщо хтось за це платив, залишалося загадкою,

адже такі самі бесіди вона проводила безплатно для всіх, із ким розмовляла, хотіли вони того чи ні.

Її батько, Гельге, був високим і худорлявим фінансовим консультантом, що вдома завжди носив яскравий велосипедний одяг і засмаглим був цілий рік. Тато вважав, що всі повинні проводити час на свіжому повітрі, як він, особливо — ті, що не люблять бувати на свіжому повітрі. *Не буває поганої погоди*, любив казати батько, *тільки погані люди*.

Також у Емблї була сестра, на ім'я Малене, найгірша з-поміж них усіх. Малене була ідеальною на стільки, на скільки це можливо на початку десятого класу — найкраща в гандбольній команді, найвищі оцінки з усіх предметів, та ще й найвродливіша у школі. Через популярність у неї навіть з'явилися *вороги*. Малене цим пишалася, бо завжди повторювала, що ніхто не любить її більше за них.

Ембла і близько не була схожа на інших трьох Дикейдів. Хоч і прожила з ними майже тринадцять років, але не особливо цікавилася природою чи мотивуванням представників середнього бізнесу. Та й назвати її «популярною» язик не повернеться. Насправді в неї ніколи не було жоднісінького друга.

Гаразд, останнє таки не зовсім так. Протягом трьох чудових місяців перед літніми канікулами в її класі навчалася *Фернанда*. Як дві краплі води (аж уявити складно), вони могли годинами обговорювати тексти старих рок-пісень, який бог найкращий у грецькій міфології і те, хто в класі помер би першим у «Королівській битві». Із Фернандою все було якось веселіше — й домашні завдання робити, й вечорами вештатися вулицями, й потай залазити в бібліотеку, щоб подивитися жахастик на великому екрані. Фернанда міцно притискала окуляри до свого гострого носа й шепотіла ту ж бридоту, що спадала на думку й Емблі, після чого обидві, сидячи на задньому ряду, заливалися загадковим сміхом.

Однак в останній день початкової школи Фернанда прийшла з жахливою новиною. Вона переїжджає на північ Норвегії — пожити якийсь час із татом.

— Середня школа без тебе буде справжньою лажою, — сказала Ембла.

Їй хотілося розрюмсатися, однак вона ніколи не робила цього привселюдно.

Фернанда усміхнулася й опустила очі, мов вогники, що тільки й видно було чорну, гостру, мов

ніж, підводку для очей. Через неї вона здавалася значно старшою за інших семикласниць.

– Усе буде добре, ти впораєшся! Навіть краще, ніж собі думаєш, і не сумніваюся! Ембло, в тобі є щось особливе. Я завжди це знала.

Перед від'їздом вони обмінялися амулетами дружби (Фернандина ідея!) й пообіцяли ніколи не втрачати зв'язок.

Проте Ембла швидко помітила, як влітку повідомлення одна одній ставали дедалі коротшими й надходили дедалі рідше, а писати їх доводилося чимраз довше, аж доки тиждень тому вони закінчилися на «що робиш?», яке Фернанда досі не прочитала. Ембла не ображалася. Переїзд на нове місце ніколи не обходиться без нових клопотів. Та все ж думати про це все було боляче, тож цього літа вона намагалася уникати будь-яких роздумів.

На щастя, в Ембли знайшлося чимало захоплень, якими можна було зайняти розум. Не сказати, що вона досягала в них видатних результатів, проте перебування наодинці з гітарою та вправлення з рифами й акордами часто допомагало. Набір професійних олівців, який вона купила в червні, теж не припадав пилом. На стіні висіло